

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (S, SF, CD, RV, EL og FRI) mod 44 (V, KF, DF, KRF, Mogens Andreassen (UP) og Frank Dahlgaard (UP)).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 53: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Nedsættelse af medlemsbidraget).

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).
(Fremsat 11/10 2000. Første behandling 31/10 2000. Betænkning 6/12 2000. Anden behandling 8/12 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Rikke Hvilshøj (V):

Det er jo lidt kedeligt, at vi her må konstatere, at regeringen bryder et forlig om efterlønnen, som den indgik i 1998 med den borgerlige side af Folketinget.

Jeg er nødt til at spørge arbejdsministeren, den socialdemokratiske ordfører og den radikale ordfører: Hvordan kan man i 1998 indgå en aftale, der klart fastsætter a-kasse-kontingentet til seks gange det maksimale dagpengeniveau og med en aftaletekst, som klart dækker også år 2001, for så i år at lave en finanslovaftale, der siger, at man sætter a-kasse-kontingentet ned til 4,8?

De to aftaler kan regeringen ikke have på samme tid. Én af dem er brudt, og hvis det her lovforslag vedtages, så har regeringen begået forligsbrud i forhold til efterlønsaftalen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, om det ikke kunne være muligt både for Folketingets skyld og ikke mindst for de mange, der betaler a-kasse-kontingent og efterlønskongent, indholdsmæssigt at få at vide, om Venstre synes, det er rimeligt, at man som a-kasse-medlem, som er med i opsparingen til efterlønsordning, får et billigere kontingent af hensyn til privatøkonomien, altså at den enkelte borger får flere penge i egen lomme, hvilket jo normalt er et godt Venstreprincip. Hvad mener Venstre om det i den her sammenhæng?

Jeg kan godt forstå argumentationen om forliget, men hvad mener Venstre indholdsmæssigt: Er det bedst, at pengene ligger i borgerens lomme i denne her sammenhæng, eller er det bedst, at de ligger hos finansministeren?

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Venstre er altid tilhænger af, at pengene ligger i borgernes lommer. Men når det drejer sig om det her, så har Venstre indgået en aftale. Vi har lavet et forlig med regeringen, der siger, at i år 2001 er a-kasse-kontingentet de her seks gange det maksimale dagpengeniveau, og den aftale har vi tænkt os at holde.

I forhold til selve niveauet så mener jeg, at det i denne her sammenhæng er mere underordnet, og argumentationen fra dette års forligspartier er jo ikke, at de vil give folk flere penge i lommen. De har jo allerede taget dem op af den anden lomme ved at fastfryse personfradraget.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil blot kvittere Venstres ordfører for en ærlig snak: at det ikke er i alle sammenhænge, at pengene ligger bedst i borgernes lomme.

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen som ordfører.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må jo undres lidt, når man vil stå op på Folketingets talerstol og tale om forligsbrud.

Jeg vil godt spørge fru Rikke Hvilshøj: Hvor står der, at man ikke kan sætte kontingentet ned? Jeg har ikke kunnet finde det nogen som helst steder, at der er lavet en aftale om, at det ikke kan sættes ned.

Jeg går virkelig ud fra, at der skal være en balance i den økonomi, som man bruger til de her foranstaltninger, i forhold til de penge, der skal kræves ind. Og derfor forstår jeg godt, at hr. Ole Sohn står uforstående over for, at man sådan set mener fra Venstres side, at man skal kræve flere penge ind, end det er nødvendigt for at holde denne balance her.

Derfor kan jeg ikke rigtig opleve Venstres måde at agere på på anden måde, end at man vil prøve, om man nu kan få væltet en fornuftigt måde at håndtere de her ting på i fremtiden.

Jeg forstår godt, at rønnebærrerne er sure hos Venstre. Jeg er ikke spor i tvivl om, at det, det handler om, er, at man har valgt fra regeringens side at bruge sine penge på en fornuftig afbalanceret måde i stedet for at give alle mulige mennesker del i det at sætte personfradraget ned. Men sådan har vi altså valgt at gøre det i regeringen for at lave den fornuftigste balance.

Jeg mener overhovedet ikke, at man kan fremføre, at der er tale om forligsbrud, for der står ingen steder, at man ikke må have lov at sætte tingene ned.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg må spørge den socialdemokratiske ordfører: Når man har en aftale, et forlig, er det så bedre at sætte taksten, der indeholdes i det forlig, op eller ned? Det må vel være et politisk spørgsmål, om det er bedre at sætte den ned. Hr. Ole Vagn Christensen mener, at sætte den ned kan man altid gøre, men der må vel være lige så meget politik i at sætte den ned som at sætte den op.

Så taler hr. Ole Vagn Christensen om en balance. Ved vi, hvad det er for en balance? Er det den balance, som indgår i finansloven, som får det til at gå op? Den har vi jo hverken lod eller del i. Det kan være, at vi angriber forligsbruddet, fordi vi ikke er blevet indbudt til at diskutere de ting her.

Men det kunne også være den anden balance. Det kunne jo være den balance, at vi faktisk mener, at der skal være en balance i, hvilke penge man kræver op til hele a-kasse-systemet. Dels mener vi, at det i højere grad skal være et forsikringsbaseret system, dels mener vi, at der også er brudt et helt andet forlig, nemlig i opkrævning af bruttoskat, som jo i sin tid havde til formål at dække de omkostninger, der var på arbejdsmarkedsudgifterne.

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

At regeringen har følt sig nødsaget til at sænke a-kasse-kontingentbidraget er jo ikke isoleret set for at imødekomme a-kasse-medlemmerne, men alene fordi man mente, man ramte dem for hårdt, ved at man med den anden hånd havde taget penge op af lommerne af disse skatteborgere ved at fastfryse personfradraget.

Den del af aftalen har Venstre hverken lod eller del i. Vi har en aftale med regeringen fra 1998, som fastsætter et niveau for a-kasse-kontingentet. Der er ikke nogen aftale om, om det kan sænkes, eller om det kan hæves. Men der er en meget klar og entydig aftale om, at a-kasse-kontingentet ligger på et niveau, der hedder seks gange det maksimale dagpengeniveau, og det undrer os, at regeringen vælger at overse den del af sin aftale.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Fru Rikke Hvilshøj gentager sig selv i sine spørgsmål, og hr. Ole M. Nielsen kommer ind på spørgsmålet, om man kan sætte kontingentet op. Dèr ville jeg være mere usikker, fordi det er aftalt, hvor meget det kan være, men det er ikke aftalt, at man ikke kan sætte det ned. Derimod eksisterer der en maksimumgrænse, og derfor mener jeg sådan set, at den sag og spørgsmålet om, hvordan regeringen vil bruge de penge, som den ellers skulle dele ud, er et regeringsanliggende.

Det er helt rigtigt, som fru Rikke Hvilshøj siger, at det har Venstre hverken lod eller del i. Nej, det har Venstre ikke, for Venstre ville hellere have gjort det på den anden måde, så man ikke havde forbedret situationen for lønmodtagerne, så man ikke havde forbedret situationen for pensionisterne. Og det er selvfølgelig et klart signal, vi får her fra Venstre om, hvad det er for en politik, Venstre ønsker at føre.

Men vi har altså haft et andet sigte, og det sigte er nået. Vi mener overhovedet ikke, at der her kan være tale om forligsbrud. Der står intet om, at det ikke kan være mindre.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg må sige til hr. Ole Vagn Christensen, at når han her fra Folketingets talerstol siger, at det ingen steder står, at man ikke må sætte kontingentet ned, så er det direkte forkert, for i aftalen står der helt klart, at det skal være seks gange de

maksimalle dagpenge. Og ikke nok med det: Det er pindet ud, så selv perlelhøns kan forstå det, i lovforslagets bemærkninger, hvor der står, at kontingentet til a-kasse og kontingentet til efterløn i år 2001 skal være tretten gange de maksimale dagpenge.

Derfor står Venstre fast på en aftale. Vi løber ikke fra en aftale – det gør Socialdemokratiet og regeringen.

Formanden:

Hr. Bjarne Laustsen for en kort bemærkning.
Det er så til hr. Ole Vagn Christensen.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, hr. Ole Vagn Christensen, om ikke han er enig i, at der overhovedet ikke er tale om skyggen af forligsbrud i denne her sag, og om ikke hr. Ole Vagn Christensen er meget bekymret for, at Venstre eventuelt en dag får den magt, som de ønsker sig. Danske lønmodtagere kan hermed også se, hvad de kan vente sig, når Venstre opponerer så meget imod, at man sætter kontingentet ned. Hvis det var sådan, at Venstre havde den totale magt, hvad ville der så ikke ske over for danske lønmodtagere?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Hr. Jens Vibjergs bemærkning om perlelhøns skal jeg undlade at kommentere, men det var hr. Jens Vibjergs indlæg om, at kontingentet skulle være seks gange dagpengene, der fik mig til at tænke på, at der måske mangler et forslag her, for at skaffe det i balance, om at nedsætte dagpengene med en sjettedel. Så kommer der jo system i det. Det er måske det, man ikke har fået fremsat, men til det vil jeg sige, at hvis det kommer, så stemmer vi også imod dét!

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Jamen så vil jeg da gerne i forlængelse af hr. Bjarne Laustsens spørgsmål til partikollegaen, hr. Ole Vagn Christensen, spørge: Hvis hr. Ole Vagn Christensen mener, at dette ikke er forligsbrud, hvordan vil hr. Ole Vagn Christensen så sikre, at den aftale, der blev indgået i 1998, som klart siger, at a-kasse-kontingentet er seks gange de maksimale dagpenge i 2001, opretholdes?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

På hr. Bjarne Laustsens spørgsmål vil jeg gerne svare ja.

Når det drejer sig om fru Rikke Hvilshøjs spørgsmål, så har jeg sådan set præciseret, at de ydelser, der er aftalt, altså de ting, der ligesom skal betales for, kan der betales for, og der står ikke nævnt noget i noget som helst forlig om, at man ikke må have lov til at sætte satserne ned, hvis det ikke er nødvendigt at opretholde de store satser for at nå frem til, at man kan give de ydelser, som man sådan set har lovet i det forlig. Jeg mener, det står helt klart, at de ydelser er der ikke rørt ved. De ydelser er der, og dermed er der balance i tingene.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Hr. Bjarne Laustsen var ved at formulere, hvad man kunne vente sig under en kommende borgerlig regering. Ja, det skal jeg klart sige her fra Folketingets talerstol: I modsætning til den nuværende regering vil den overholde indgåede aftaler.

Formanden:

Det skal være en kort bemærkning til hr. Ole Vagn Christensen.

Så tror jeg, det er fru Rikke Hvilshøj for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Jamen jeg føler mig blot nødsaget til at konstatere, at hvis hr. Ole Vagn Christensen fastholder sine argumenter om, hvad der ikke er aftalt at man ikke må gøre, så må vi jo desværre konstatere, i hvert fald fra Venstres side, at det er en helt anden form for helgardering, vi åbenbart skal gå ind og lave, når vi skal indgå forlig med Socialdemokratiet og med regeringen, for vi kan åbenbart ikke have tillid til de aftaler, vi laver.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har faktisk stået i den samme situation, men det var godt nok i 1990, hvor bebrejdelse blev rettet imod den daværende konservative finansminister, jeg tror, han hed Henning Dyremose, om, hvordan man skal definere sådanne ting og sager, som man indgår forlig om. Og dér har fru Rikke Hvilshøj fuldstændig ret i, at fru Rikke Hvilshøj nu har fået en belæring, ligesom vi an-

dre også fik en belæring i 1990, om, hvordan man skal tage sig i agt og ikke tage sig i agt for, hvad man kan bruge eller misbruge tingene til bagefter. Sådan er situationen, og sådan er politik.

Formanden:

Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, nu har det jo været sagt nogle gange, også fra min side, at vi ikke kan være i tvivl om, at der er tale om et forligsbrud her, og den der vurdering fra hr. Ole Vagn Christensens side om, at hvad der ikke står, man ikke kan gøre, må man have lov til at gøre, holder altså slet ikke. Det er helt uinteressant at lave forlig på den måde.

Men jeg kan ikke lade være med, som jeg var lidt inde på i en kort bemærkning her for lidt siden, at komme ind på det endnu større forligsbrud, som jo ligger i forhold til den aftale, der blev indgået, dengang vi lavede arbejdsmarkedsreformen i 1993, hvor det jo helt klart var intentionerne, at det, der nu hedder bruttoskat – der er næsten ingen, der længere kan huske, at det hedder arbejdsmarkedsbidrag – helt klart skulle gå til dækning af omkostningerne i de tre arbejdsmarkedsfonde, og det er man begyndt med at fifle med for længst, så der ikke er hverken hoved eller hale på det.

Der er ingen, der kan finde ud af det, og det er selvfølgelig nok også meningen med det. Man begyndte med at ophæve skotterne imellem de tre arbejdsmarkedsfonde, og jeg har ikke i flere år set et regnskab over, hvordan den balance er med indtægterne fra arbejdsmarkedsbidraget, altså bruttoskatten, i forhold til omkostningerne i de tre fonde. Jeg kan se på nogle ministre, at de mener, at det, jeg siger, er helt forkert, men jeg vil faktisk gerne have, at vi kommer til at gå lidt op i at få et overblik over, hvordan den økonomi hænger sammen, for det mener jeg ikke at den gør.

Jeg har gentaget sådan flere gange om året i den tid, jeg har været i Folketinget, og også i den tid, jeg ikke var det, at det står vi fast ved stadig væk. Det var ideen i arbejdsmarkedsreformen fra 1993, og dér mener vi, at der er tale om et stort forligsbrud, men det kunne vi måske få en lille snak om senere.

Så kom hr. Ole Sohn i en kort bemærkning jo ind på substansen i det her om, hvor pengene har det bedst, i borgernes lommer eller ikke i borgernes lommer. Jeg er jo ikke den, der mener,

at pengene ubetinget altid har det bedst i borgernes lommer, men det er jo heller ikke det, der er tale om her. Her er der tale om i nogle borgeres lommer, altså i lommerne på de borgere, som er medlem af en a-kasse.

Det er dem, der får en fordel her i forhold til alle de borgere, som ikke er indrulleret i det system, og det er jo mange forskellige typer borgere. Der er nogle, der ikke har råd til at være med i en a-kasse, og nogle, der synes, de er alt for rige og alt for dygtige til det, plus studerende og en hel masse pensionister osv., som ikke får fornøjelse af dette her, fordi specielt a-kasse-medlemmer skal tilgodeses. Det er vi stærkt kritiske over for.

Derfor stemmer vi selvfølgelig imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Ole M. Nielsen kommer ind på, at sådan laver man ikke forlig. Jeg kan kun sige, at det var den hårde måde, jeg oplevede det på i 1990'erne under den borgerlige regering. Og derfor må jeg sige, at jeg sådan set ikke forstår, at man nu begynder at reagere hårdt, fordi det, der må være det centrale, er, om der er balance mellem de udgifter, der er, og så de ydelser, man skal have, og at man så ikke kræver mere op, end det er nødvendigt. Det er altså sådan, at regeringen har tilrettelagt sin politik, og det håber jeg hr. Ole M. Nielsen har forståelse for.

Det var noget andet, hvis vi sad her, og vi så havde brugt forliget til at hive penge ud af folk, og det så viste sig, at de ikke fik de ydelser, de skulle have. Så ville jeg i virkeligheden have talt om, at man så kunne give nogle begrundelser for forligsbrud.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Ole M. Nielsen, hvem der egentlig har gjort opmærksom på det påståede forligsbrud, der er her. Det er lidt underligt, synes jeg, at hr. Ole M. Nielsen er gået med i den her sag om at rejse et spørgsmål omkring forligsbrud. Og i hvert fald er det for mig at se verdens længste tilløb til at råbe forligsbrud, mere end halvanden måned efter at forliget er indgået. Kristeligt Folkeparti var derimod meget hurtig til at råbe forligsbrud, hvad angik folkeskoleloven i forbindelse med at nedsætte taksterne for skolefritidsordningerne.

Jeg vil gerne spørge hr. Ole M. Nielsen: Hvis det er sådan, at Venstre foreslår, at man ændrer i fradragsretten for de faglige kontingenter og for a-kassen, er det så også et forligsbrud, som hr. Ole M. Nielsen vil være med til at støtte?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Altså først til hr. Ole Vagn Christensens bemærkninger om den borgerlige regering i 1990'erne. Der vil jeg gerne sige, at den var Kristeligt Folkeparti ikke med i, så det skal nok passe, at den var knap så, hvad skal vi sige, troværdig som den, vi var med i i 1980'erne. Det skal jeg ikke kommentere.

Så om det der med ikke at kræve mere op, end der er nødvendigt. Altså her er det en speciel gruppe, der får en fordel, dem, der er medlem af a-kassen, så det kan jeg sådan set ikke rigtig se.

Så spørger hr. Bjarne Laustsen om, hvem der har gjort opmærksom på det her. Det har en af forligspartierne, som har mere styr på det område, end jeg har. Jeg må konstatere, at der var altså noget, som vi ikke var opmærksomme på, hvorimod der var et andet forligsbrud, som hr. Bjarne Laustsen selv nævner, som vi var meget opmærksomme på. Og jeg beklager dybt, at vi ikke var det.

Men altså halvanden måned er ikke en forældelsesfrist. Det er det i hvert fald ikke i retssystemet. Det er simpelt hen for kort tid til det, og man kan jo sige, at i hvert fald regeringen, som har hele embedsapparatet til sin rådighed, burde have været opmærksom på sagen.

Og så ved jeg ikke rigtig, hvad det var for et forslag, hr. Bjarne Laustsen havde om at regulere retten til fradrag for faglige kontingenter. Var det et forslag fra hr. Bjarne Laustsens side, så støtter vi det gerne. Det var jo egentlig et af de forslag, vi havde med under vores finanslovforhandlinger. Og det mener vi slet ikke har noget med forligsbrud at gøre overhovedet.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg forstår nu på hr. Ole M. Nielsen, at de, der har fundet ud af det, i så fald må være Venstre. Jeg tvivler dog meget på, at det er dem, der har fundet på, at der skulle råbes forligsbrud. Jeg tror, det er andre uden for dette hus, der har fundet på det. Men lad det nu være.

Derfor var mit spørgsmål til hr. Ole M. Nielsen, at hvis det er sådan, at Venstre nu fostrer en

idé – det ved vi de gør, det står i deres programmer – om at ville fjerne fradragsretten, så spurgte jeg hr. Ole M. Nielsen, om Kristeligt Folkeparti også ville være med til at støtte sådan et forslag.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Altså den, der har gjort mig opmærksom på det her forligsbrud, er en kollega fra et andet af forligspartierne. Og det ligger mig fjernt at stå og reklamere for andre partier end Kristeligt Folkeparti her, så det kunne jeg aldrig finde på.

Med hensyn til det med at fjerne fradragsretten for faglige kontingenter går vi ikke ind for det, fordi det skaber en ubalance imellem arbejdstagere og arbejdsgiverside. Men vi havde som vores oplæg til finanslovforhandlingerne et forslag om at lægge et loft over fradragsretten for faglige kontingenter. Jeg kan ikke huske, om det var ved 1.800 kr. pr. år. Altså faglige kontingenter, det er ikke a-kasse-kontingenter, vi snakker om her. Så det er helt klart en del af Kristeligt Folkepartis politik.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Man undres – man undres, når man som regering bliver beskyldt for at løbe fra en aftale, der ikke findes. Kan man i det hele taget løbe fra en aftale, der ikke findes?

Efter regeringens opfattelse omfattede finanslovaftalen for 1999 efterlønnens finansiering, dvs. fastsættelsen af et selvstændigt efterlønsbidrag. Den justering af arbejdsløshedsbidraget, der blev foretaget, var blot en følge heraf, og på den baggrund mener regeringen ikke, at lovforslaget er i strid med intentionerne bag finanslovaftalen.

Jeg tror også, partiet Venstre selv har været i tvivl, og jeg tror, det er en af forklaringerne på, at det har taget 1½ måned at nå frem til den konklusion, at der skulle være tale om et forligsbrud. Men jeg har hæftet mig ved – og det er jo lidt overraskende – at spørgsmålet ikke blev nævnt ved første og anden behandling her i Folketinget, så vidt jeg husker, og jeg er også lidt overrasket over, at det skal tage 1½ måned i betragtning af, at partiet Venstre jo ikke laver så forfærdelig mange politiske aftaler for tiden. Så skulle man jo tro, at de relativt hurtigt kunne overskue situationen.

Jeg noterer mig også, at det jo er et faktum, at arbejdsløshedsforsikringsbidraget indgår i det samlede skattetryk, og den reduktion, vi her

foreslår, bidrager altså også til en sænkning af det samlede skattetryk. Det er et synspunkt, som jeg ved tidligere lejligheder har hørt Venstre være tiltalt af, men åbenbart ikke denne gang, hvor vi har fundet, at der var god grund til at lette udgiftstrykket for de arbejdsløshedsforsikrede her i landet.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg vil gerne stille et konkret spørgsmål til arbejdsministeren, som ministeren kan svare ja eller nej til. Jeg vil spørge, om følgende ikke er korrekt citeret fra aftalen:

»Personer, som ønsker at fravælge retten til efterløn, opnår en reduktion i kontingentet, idet den gældende sats på 7,24 gange maksimale dagpenge pr. dag nedsættes til 6 gange maksimale dagpenge pr. dag.«

Det vil jeg gerne have ministerens svar på: Ja eller nej?

Formanden:

Ønsker flere at udtale sig? (Ophold). Hr. Jens Vibjerg, men man kan ikke tage korte bemærkninger til sig selv.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nej, men jeg har en kort bemærkning til ministerens manglende kommentarer, fordi de siger mere end mange ord: Ministeren har klokkerent erkendt et forligsbrud.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (S, SF, DF, RV og EL) mod 36 (V, KF, KRF, FRI og Mogens Andreasen (UP)); 5 (CD) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 100: Forslag til lov om en generel arbejdsmiljøafgift.

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).

(Fremsat 10/11 2000. Første behandling 17/11 2000. Betænkning 6/12 2000. Anden behandling 8/12 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jens Vibjerg (V):

Jeg synes lige, jeg vil sige herinde, når nu regeringspartierne og venstrefløjen stemmer grønt til dette forslag, at alle skal være klar over, at det er et rent fiskalt forslag, som kun har til formål at indkræve penge fra arbejdsmarkedet, altså en skat på arbejdskraft.

Det fremgår også af høringssvarene. Det er sjældent, at man ser en så sønderlemmende kritik af et lovforslag fra arbejdsmarkedets parter, og ministeren må sågar have røde ører, for også ministerkolleger har udtrykt sig kritisk om dette lovforslag, som vil være en kæp i hjulet for det rummelige arbejdsmarked. Jeg synes, at forslaget er en skandale.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg ved ikke, om partiet Venstre har en kvote for, hvor mange gange man kan tillade sig at bruge ord som utroværdighed og forligsbrud osv., men man har brugt dem to gange i dag.

Når man også siger, at dette lovforslag er rent fiskalt, må det måske betegnes som at tale mod bedre vidende. Men det er overhovedet ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er en incitamentspakke for at få et bedre arbejdsmiljø, og det troede jeg at partiet Venstre også var interesseret i. Men jeg forstår nu, at det er man ikke.

Venstre har ikke fremsat forslag om, hvordan man kan få et bedre arbejdsmiljø. Nu kommer vi med forslaget her, der sikrer, at de virksomheder, der gør noget for at få et bedre arbejdsmiljø, bliver fritaget for en afgift, og så forstår jeg simpelt hen ikke Venstres holdning. Det kan være svært nok endda, men her er der i hvert fald ikke tale om et rent fiskalt forslag, bestemt ikke.